

насочен срещу безпътицата, в която са вкарани градът и страната. Иска се вече оставка не само на местната власт, но и на правителството, заради некадърната му политика. Настоява се за пълна ревизия на ДЕКЕВР /Държавна комисия за енергийно и водно регулиране/, ревизия на всички приватизационни сделки, затвор за виновните. Отправят се обвинения към телевизиите, които negliжират варненския бунт. /Бенов, 2013, п. п./

На 17 февруари, заедно с другите снимки, има три, направени на Пламен Горанов, без да подозирам кой е той. Оказаха се последните, преди да се самоzapали. Сниха го, защото се отличаваше от другите протестиращи с външния си вид и атрибутите, които носеше. И трите снимки са на площада пред общината, по време, когато протестиращите се събират на обичайното място. На единия кадър Пламен е в гръб /Бозова, 2013, 5494/, а на другия - разговаря с част от протестиращите като им показва своя плакат /пак там, 5491/. Третата снимка отразява друг момент, когато събралото се множество тръгва по бул. "Мария Луиза". На същия площад, този път близо до шадраваните, беше се спрял мъж, изостанал от шествието. Тогава дори не направих връзка, че е същият. Стоеше на около 20 метра от отдалечаващата се колона от протестиращи. Мъжът наместваше на рамото си две метли, лопата и подочистачка /тип МОП/ с дълги дръжки и навит на руло плакат /същият, който е носел през всичките дни на протестите, до деня на самоzapалването, с текст: "Оставка на кмета и общинския съвет"/. Висок, слаб, с маскировъчни дрехи и метнати на рамо аксесоари, изглеждаше впечатляващо. Бях на около 10-15 м зад гърба му. В момента на вдигането на фотоапарата за снимка, той се обърна с лице към мен. Усмихна се и каза: "тежко е, трябва да бързам". Имаше предвид, че му тежат нещата, които наместваше на рамо, но сега това изречение може да се тълкува и алегорично. Макар че бързаше, той се спря за снимка, а усмивката му беше добронамерена. /за тези подробности си спомних и размишлявах след трагичния случай/. После махна с ръка, обърна се и енергично се забърза след шествието. /пак там, 5556/. На 20 февруари, три дни след тази "среща", Пламен се самоzapали пред стълбите на общината, а на 3 март почина. В негова памет пред община Варна гражданите издигнаха Грамада от камъни /пак там, 5811/. Много хора се стичаха да засвидетелстват чувствата си, като поставяха своя камък върху Грамадата /пак там, 6606/. Много от тях написаха своите послания върху плочките на земята, които дълго се запазиха непокътнати, даже и след падналите дъждове. Грамадата се превърна в